

Política de desenvolupament de la UniÓ Europea

Louis Michel, *comissari europeu*

**EUROPEDIRECT és un servei on podreu trobar les respostes
a les vostres preguntes sobre la Unió Europea**

Número gratuït:*

00 800 6 7 8 9 10 11

(*) Excepte des de telèfons públics, hotels o mòbils de l'operador Movistar.

Podreu accedir a molta més informació sobre la Unió Europea a través d'Internet al servidor Europa:
<http://europa.eu.int>

La fitxa bibliogràfica es troba al final d'aquesta publicació.

Edició original: *La politique de développement de l'UE*

ISBN original: 92-894-9963-X

Luxemburg: Oficina de Publicacions Oficials de les Comunitats Europees, 2005

© Comunitats Europees, 2005

Reproducció autoritzada citant-ne la font.

Imprès en paper reciclat

La traducció al català ha estat elaborada a partir de la versió francesa.

ISBN: 92-79-01208-8

Traducció i edició en català:

Representació de la Comissió Europea a Barcelona - Gener de 2006

La política de desenvolupament de la Unió Europea

per Louis Michel,
Comissari europeu

Senyores,
Senyors,

Per començar, una dada: el 56 %.

El 56 % de l'ajuda mundial al desenvolupament prové d'Europa.

I aquest 56 % situa Europa (comptant els Estats membres i la Comissió) en la primera posició en la comunitat internacional de donants, amb una xifra que ascendeix a 46.000 milions d'euros anuals.

La política de desenvolupament constitueix sens dubte una de les projeccions més concretes i més ambicioses de la Unió Europea, i ho ha de seguir sent.

També és una de les seves expressions més belles, perquè tradueix concretament el nostre fons comú de valors: la solidaritat, el respecte de la dignitat humana, la igualtat, la tolerància, la llibertat d'opinió i d'expressió, la fe en l'ésser humà i en els seus recursos per construir un futur millor.

Més de 1.000 milions de persones viuen amb menys d'un dòlar al dia.

Onze milions de nens moren cada any o, dit d'una altra manera, 30.000 cada dia; la majoria tenen menys de 5 anys i ho fan a causa de malalties que tenen solució (malària, diarrees, pneumònia).

Una de cada quatre persones no té accés a l'aigua potable.
114 milions d'infants no poden anar a l'escola primària.

584 milions de dones són analfabetes.

La finalitat del desenvolupament és el mateix desenvolupament. Ens ha de moure un deure elemental d'humanitat i de generositat.

Però, alhora, si la nostra política de desenvolupament es limita a una operació caritativa a gran escala, si la nostra reacció es redueix a la simple generositat, estarà destinada al fracàs.

I estarà destinada al fracàs perquè no serà fàcil que els països l'internalitzin.

Estarà destinada al fracàs perquè comportarà una falta de responsabilització terrible per part dels mateixos que volem ajudar.

Estarà destinada al fracàs perquè es veurà com a neocolonialisme.

I per evitar aquests esculls, la política europea de desenvolupament ha de fomentar que l'assistència es vegi com una dependència mútua, una concepció del desenvolupament com a partenariat.

I qui diu *dependència mútua*, diu *beneficis i interessos recíprocs*.

Jo no sóc cap cínic. Però tampoc no sóc tan ingenu. Fa anys que la nostra *bona consciència* ens impedeix plantejar-nos el desenvolupament en termes econòmics.

Resultat: assistim a un augment potencial de la presència de la Xina, el Japó, Rússia i els Estats Units en els mercats africans. Malgrat la nostra posició de líder, no aconseguim que es valori com caldria la política europea de

desenvolupament, ni obtenim la influència ni les repercussions que convindrien.

I no obstant això, la Unió Europea és el principal soci comercial dels països més pobres: prop d'un 40 % de les nostres importacions procedeixen dels països en vies de desenvolupament.

La Unió també és el mercat més obert als països pobres: l'any 2003, al voltant del 80 % de les exportacions dels països en vies de desenvolupament van entrar a la UE lliures d'impostos o amb beneficis fiscals.

Plantejar-nos el desenvolupament en termes d'interessos recíprocs ens porta a concebre un sistema que ens permet evitar abusos, de tots dos costats.

Tal com jo ho veig, la creació d'una *etiqueta ètica* ha de permetre respondre a aquesta exigència: les empreses europees tindrien un accés més fàcil als mercats africans a condició que respectessin un cert nombre de criteris (per exemple: no treballar amb infants, obligar-se a formar la població local, respectar les normes fiscals, etc.).

També cal plantejar-se el desenvolupament en termes geoestratègics i polítics. Si s'afronten les causes profundes de la pobresa i de les desigualtats en el món, la política europea de desenvolupament contribueix de manera important als altres objectius de l'acció exterior de la Unió (salvaguarda de valors de la Unió, dels seus interessos fonamentals i de la seva seguretat; manteniment de la pau; prevenció de conflictes; reforç de la seguretat internacional).

És evident que molts programes de desenvolupament, quan s'enfronten a l'exclusió social, quan fomenten el bon govern, quan donen suport al desenvolupament econòmic, quan fan que les infraestructures siguin operatives... contribueixen de manera determinant a prevenir l'augment de les xarxes terroristes, que si la situació fos una altra, s'aprofitarien de la precarietat de les poblacions.

És evident que només si millorem la quotidianitat de milions d'éssers humans aconseguirem gestionar la immigració il·legal en els països europeus.

Els riscos d'una globalització mal controlada constitueixen també un altre repte que la política d'ajuda exterior pot ajudar a afrontar.

El fenomen de la globalització sens dubte ha aportat beneficis considerables a molta gent. Però com que no hem estat capaços d'aplicar una veritable governança a escala mundial, la mundialització ha tingut un efecte accelerador de les desigualtats en moltes parts del món. Avui dia el nostre deure és fer tot el possible per tal de reduir aquestes desigualtats que es veuen com una clara injustícia, i no és només el nostre deure, és que també ho hem de fer en interès propi.

La política de desenvolupament és, crec, l'instrument més pertinent, el més eficaç, per acarar aquestes amenaces.

Queden moltes qüestions pendents pel que fa a la manera en què hem de portar la política de desenvolupament; per exemple: ajudes pressupostàries o ajudes per projecte, noves fonts de finançament, ajudes no condiciona-

des, eternització. M'agradaria que ens en plantegéssim algunes.

■ Ajuda pressupostària o ajuda per projecte

L'ajuda pressupostària representa, des del meu punt de vista, un vector essencial de la internalització.

Si volem permetre plenament als països socis que es converteixin en actors del seu propi desenvolupament i donin continuïtat als resultats obtinguts, hem de deixar de menysprear el seus sistemes polítics. Aquests Estats han de continuar sent els socis principals de la Comissió en la seva política de desenvolupament.

Conec l'argument de la fungibilitat de l'ajuda, però penso que és fàcil refutar-lo, perquè aquest risc existeix també per als projectes que no duen a terme les autoritats locals.

A més, les incerteses relacionades amb la tècnica de l'ajuda pressupostària poden (i han de) reduir-se per mitjà del sistema per trams i per mitjà d'una supervisió més estricta.

■ Noves fonts de finançament

És evident que sóc sensible al debat existent sobre les noves fonts de finançament de l'ajuda al desenvolupament. Però poso la condició que aquestes fonts siguin addicionals.

En cap cas han de servir de pretext per anul·lar o reduir els compromisos ja acceptats. La

manera més simple i la més directa d'augmentar els recursos disponibles segueix sent l'augment de la part dels pressupostos nacionals dedicada al desenvolupament.

Un cop dit això, es poden estudiar determinades possibilitats per tal d'augmentar l'ajuda al desenvolupament, bé sigui amb l'assignació per al desenvolupament dels ingressos de les multes antimonopoli o per mitjà d'un impost sobre el mercat mundial d'armes.

Per refrescar una mica la memòria, les despeses militars mundials han superat el bilió de dòlars l'any 2004; la facturació total de les 100 principals empreses d'armament equival al PIB dels 61 països més pobres del món...

■ Consignació pressupostària del Fons Europeu de Desenvolupament

Jo sóc dels que reivindiquen la consignació pressupostària del Fons Europeu de Desenvolupament. I tindria un paper actiu perquè aquest procés es dugués a terme.

Però aquest debat no es pot permetre si no es donen garanties absolutes de protecció dels mitjans pressupostaris per a desenvolupament. La partida pressupostària no pot quedar afectada i tampoc ha de ser l'ocasió perquè s'estanquin o disminueixin els nostres mitjans.

Hem d'aprofitar aquest any 2005 per debatre aquestes qüestions.

El 2005 és un any crític per al desenvolupament, amb una sèrie de gran esdeveniments,

marcats pels experts però també per l'opinió pública.

El desenvolupament compta amb un suport i una conscienciació mai vistos, imputables parcialment a les emocions sorgides per la tragèdia del tsunami. Ara es tracta de transformar la compassió puntual en solidaritat duradora.

El desenvolupament va ser a l'epicentre dels debats de les més altes instàncies internacionals durant el 2005: el Consell Europeu del juny; el G8 de juliol; el seguiment dels compromisos acceptats a Monterrey per al finançament del desenvolupament; la finalització de l'Agenda de Doha; la Cimera de les Nacions Unides consagrada a l'avaluació dels avenços realitzats entorn dels Objectius de Desenvolupament del Mil·lenni, al setembre de 2005 a Nova York.

Europa ha de fer que se senti la seva veu, d'una banda, perquè és el primer prestador de fons, i de l'altra, perquè si és capaç de fixar-se objectius ambiciosos, motivarà els altres membres de la comunitat internacional perquè actuïn igual.

■ Els Objectius de Desenvolupament del Mil·lenni

L'any 2000, la comunitat internacional es va comprometre a assolir, fins al 2015, una sèrie d'objectius, el que comunament es coneix com a *Objectius de Desenvolupament del Mil·lenni*. Aquests objectius es proposen reduir la pobresa, combatre la fam i les malalties, escolaritzar la canalla, proveir d'ai-

gua potable a un nombre més gran de persones, etc.

Al setembre de 2005 la comunitat internacional es va retrobar a Nova York per avaluar els avenços realitzats pel que fa a aquests Objectius.

Però ja ho sabem ara: els avenços són insuficients. Al ritme actual, encara caldrà esperar més de cent anys perquè aquests objectius siguin una realitat.

Els resultats de l'informe encarregat pel secretari general de les Nacions Unides, Kofi Annan, al professor Jeffrey Sachs són molt clars: els mitjans financers s'han d'incrementar fins a 60.000 milions de dòlars anuals si no volem que aquests objectius siguin sinònim d'una promesa incompleta.

■ Tres comunicacions

Europa ha de guiar la comunitat internacional en una direcció concreta i voluntarista. És amb aquest esperit que la Comissió va adoptar tres comunicacions a l'abril de 2005:

Una sobre la contribució de la Unió Europea a la Cimera de Nova York. Aquesta comunicació comprèn un apartat sobre la prioritat que cal donar al continent africà.

Una altra sobre el finançament del desenvolupament, tractant els diferents aspectes relacionats amb el volum de l'ajuda, però també amb l'eficàcia i la qualitat de l'ajuda. Una darrera sobre la coherència de les polítiques per al desenvolupament, és a dir, sobre la

manera de fer contribuir les altres polítiques de la Unió al desenvolupament.

En aquest sentit, s'ha elaborat una llista d'onze àmbits: comerç, medi ambient, seguretat, agricultura, pesca, dimensió social de la globalització, migració, recerca i innovació, societat de la informació, transports i energia. Al final de maig de 2005, el Consell d'Afers Generals i Relacions Exteriors va ratificar els principals elements continguts en aquestes tres comunicacions. Sobretot va decidir fixar un nou objectiu intermedi col·lectiu per a l'ajuda pública al desenvolupament: el 0,56 % per al 2010. D'aquesta manera, la Unió Europea s'assegura uns fons addicionals per valor de 20.000 milions d'euros anuals a partir d'aquesta data.

Aquest fet no era evident. He de confessar que durant molt de temps vam creure que seria impossible arribar a aquest acord amb tanta facilitat. La gira per les capitals que hem fet, en els diferents Estats membres, ens ha permès sensibilitzar les autoritats, els parlaments nacionals i les ONG pel que fa a la urgència de respectar els nostres compromisos i de fixar objectius ambiciosos.

Però no en tenim prou d'aquesta fita intermèdia (20.000 milions d'euros més per any a partir de 2010), perquè encara queda força lluny del compromís adquirit de dedicar el 0,7 % del PIB a l'ajuda al desenvolupament. 20.000 milions d'euros suplementaris per any a partir de 2010... què vol dir això, exactament? Doncs vol dir que cada ciutadà donarà 49 euros de més cada any, la qual cosa equival aproximadament al preu d'un dipòsit de benzina, de dos DVD o del consum setmanal de tabac...

Podem (i hem de) fer-hi més. Però un pla d'acció ambiciós a favor del desenvolupament no vol dir només més diners. També vol dir més coherència i més coordinació de la nostra actuació.

■ El *Consens europeu*

Des del principi del nostre mandat, vam decidir que l'actualització de la política de desenvolupament de la Unió Europea havia de ser una prioritat.

La Comissió va definir l'any 2000 el seu marc polític d'acció en matèria de desenvolupament. Des de llavors, diversos elements han influït en els objectius de les polítiques de desenvolupament. Han fet que sigui imprescindible una actualització.

Així doncs, hem elaborat una *estratègia comuna de desenvolupament*, seguint l'exemple del que s'havia fet en matèria de seguretat. Aquesta estratègia es va presentar al Col·legi al juliol.

Tot respectant les competències compartides entre la Comissió i els Estats membres, defensem una millor coordinació i objectius comuns per a la nostra cooperació.

Sobre aquesta base, el *Consens de Brusselles* o *Consens europeu* hauria de definir, per primera vegada en cinquanta anys de cooperació, el marc comú de principis a partir del qual la Unió i els seus 25 Estats membres duen a terme les seves polítiques de desenvolupament, en un esperit de complementarietat.

Proposem definir alguns grans objectius quantificables que inscriurem en un calendari, i l'idea en principi és que la Comissió delegui en alguns Estats membres la realització de parts determinades d'aquesta agenda, segons les seves competències, la seva esfera d'influència o els seus àmbits d'interès. D'aquesta manera es crearia una *col·laboració reforçada*.

Esperem que els nous Estats membres s'hi adhereixin de manera sistemàtica. És important sensibilitzar els països que no fa pas gaire encara eren considerats països en vies de desenvolupament.

■ Un Partenariat per al Desenvolupament de l'Àfrica

Esperem posar en marxa aquesta nova estratègia de manera prioritària al continent africà. *Àfrica i prioritat*, dues paraules que poques vegades van unides... I en canvi, l'Àfrica subsahariana és avui dia la regió més allunyada de la realització dels Objectius de Desenvolupament del Mil·leni. Per aquesta raó, al final d'any presentarem el *Partenariat per al Desenvolupament de l'Àfrica*, una estratègia que canalitza l'energia i la voluntat d'Europa de fer les coses millor, de fer-ne més i més ràpid.

Desitgem una estratègia que respongui a la nova realitat geopolítica africana.

La Unió Africana s'ha convertit en un interlocutor polític imprescindible, un motor de canvi per al continent. Ha sabut convèncer, per la seva energia i per la qualitat del seu projecte. Un partenariat polític ambiciós entre la Unió Europea i la Unió Africana és, doncs, segons

el meu punt de vista, més necessari que mai.

Aquesta construcció també ha de poder descansar en punts concrets. En general, la *casa africana* ha d'estar construïda sobre uns pilars sòlids a nivell regional; no hi haurà integració continental sense organitzacions regionals fortes i ambicioses.

En quins àmbits ha de participar aquest partenariat?

No pretenem disposar d'una resposta exhaustiva. L'hauem de trobar amb els nostres socis, al final d'un procés ampli i profund. Ens limitarem, doncs, a proposar quatre pistes, quatre hipòtesis de treball.

Primera pista, la **governança**

La primacia de la governança avui dia és evident. Com diu Ousman Sy: "l'Àfrica no és pobra, però tot sovint està mal governada".

De nou, constatem que l'Àfrica va fent avenços. S'han fet esforços en matèria de governança a diferents nivells.

El naixement d'una societat civil en diferents països africans potser és el desenvolupament més encoratjador d'aquests darrers anys. Constitueix la millor garantia d'una democràcia viable.

Els esforços de descentralització que s'han fet en diferents països de l'Àfrica s'inscriuen en el mateix moviment.

També constatem una tendència neta cap a la democràcia i el multipartidisme. En el trans-

curs dels cinc últims anys, més de dues terces parts dels països de l'Àfrica subsahariana han conegut eleccions multipartidistes —algunes més lliures i més justes que d'altres—; s'han produït diversos canvis de govern de manera democràtica i pacífica; Burundi, la República Democràtica del Congo i 23 altres països africans han ratificat el Tribunal Penal Internacional.

Però el més impactant aquests últims anys és sens dubte que l'Àfrica s'ha fet amb una visió, una missió i uns principis en matèria de governança. Aquest fet, integrat per la institució de la Unió Africana i reflectit per la visió del Nou Partenariat per al Desenvolupament de l'Àfrica (*New Partnership for African Development*, NEPAD), constitueix una ruptura amb les pràctiques del passat.

Aquesta visió i aquests principis no s'han quedat en l'estadi de declaració d'intencions. Amb el mecanisme africà d'avaluació, el continent disposa d'una eina única d'acompanyament dels africans per africans.

Aquest mecanisme es mereix tot el nostre suport. En les nostres propostes per a la Cimera de les Nacions Unides de setembre, hem apuntat la possibilitat de posar en marxa un instrument financer conjunt amb la Unió Africana i el NEPAD per donar suport a les reformes que suscitarà la revisió. Aquest instrument financer donaria una empenta suplementària als països africans per comprometre's amb les reformes en matèria de bon govern.

Segona pista, **les infraestructures i les xarxes**

Suposo que tots estem d'acord que sense

xarxes, sense infraestructures, no hi ha desenvolupament possible.

Fins fa dos anys, una trucada telefònica de Kinshasa a Brazzaville es dirigia cap a un satèl·lit a 36.000 km per sobre de l'Equador, es reenviava a Europa, i encara passava per un altre satèl·lit per arribar finalment a Brazzaville, és a dir, 7 km més enllà de l'altra riba del riu. L'establiment d'una connexió d'alta velocitat entre les dues capitals, a través d'un operador mòbil regional, ha tingut com a conseqüència la reducció de les tarifes internacionals en un 70 %.

Però en altres llocs d'Àfrica, les trucades continuen passant per Europa i els Estats Units. Concretament, això vol dir que Àfrica malbarata uns 400 milions de dòlars anuals per falta d'infraestructures i de xarxes de telefonia.

Així doncs, és imprescindible millorar les xarxes d'infraestructura per tal d'accelerar el creixement econòmic i promoure el comerç. Per això la Comissió ha proposat dur a terme una associació Europa-Àfrica sobre les infraestructures i les xarxes. Nosaltres volem donar suport a les *xarxes transafricanes*, elements bàsics per a la interconnexió i la circulació de béns, de coneixements i de persones del continent: xarxes transeuropees de telecomunicacions, línies fèrries, línies aèries, infraestructures de comunicació, ports, aeroports, vies navegables.

Al mateix temps, hauríem d'innovar en termes de mecanismes de finançament basant-nos en la participació del sector privat i d'altres entitats de finançament.

Tercera pista, el **comerç**

Ha arribat el moment de posar a punt una estratègia que ajudarà l'Àfrica a donar-li la volta a la tendència de marginació creixent en els intercanvis comercials mundials. Les estadístiques són clares: malgrat els èxits en alguns països, el pes de l'Àfrica en el comerç mundial no ha deixat de disminuir des de fa 30 anys. La quota africana en les exportacions mundials ha caigut en gairebé un 60%. Això representa una pèrdua de 70.000 milions de dòlars anuals, és a dir, més de cinc vegades els 13.000 milions de dòlars que entren cada any a Àfrica a través d'ajudes al desenvolupament.

Hem d'invertir aquesta tendència.

Com ja sabeu, actualment estem negociant els Acords de Partenariat Econòmic (APE) amb sis regions (quatre de l'Àfrica subsahariana). Es tracta sens dubte del procés comercial més ambiciós que s'ha negociat mai entre el Nord i el Sud. Per primera vegada, la Unió Europea sosté finançerament l'esforç de negociació dels seus socis. Per primera vegada, es negocien acords comercials amb el desenvolupament dels nostres socis com a únic objectiu. Per primera vegada, aquests acords es basen en la integració regional dels nostres socis. I per primera vegada, la nostra cooperació financera i tècnica es pot utilitzar per a les reformes, el suport pressupostari, les accions de millora de la capacitat de creixement de l'oferta, la construcció d'un entorn atractiu per a les inversions i els intercanvis.

Alguns continuen posant en dubte que els APE són per sobre de tot un instrument de desenvolupament. No estem dient que haguem desco-

bert una fórmula màgica. Però no podem evitar preguntar-nos de vegades quin és el nivell d'informació real, o les motivacions amagades d'algunes persones dels mitjans professionals.

En quart lloc, **la cultura**

La cultura és una dimensió clau del desenvolupament. Sovint oblidada, és bàsica. Cal concedir-li més atenció com a àmbit de cooperació. Es tracta de garantir la preservació del patrimoni i la diversitat cultural de l'Àfrica, i d'altra banda, fomentar la producció cultural i la seva valoració.

La cultura és l'ànima i l'expressió d'un poble. Influeix en el funcionament d'una societat i també, per tant, en la seva estructura econòmica. Tenir en compte l'especificitat societal i cultural de l'Àfrica, amb la seva riquesa i diversitat, permet inscriure la nostra ajuda al desenvolupament en la realitat del terreny, i per tant, reforçar la seva eficàcia.

■ Els principis de base del partenariat

Més enllà d'aquestes pistes de treball, la nostra estratègia haurà d'esclarir d'una vegada per totes la nostra posició pel que fa al continent africà i els conceptes de base que constitueixen la mateixa naturalesa del nostre partenariat. Què s'entén per *ownership* africà? Quina serà la naturalesa de les obligacions recíproques entre Europa i Àfrica? Què és el diàleg polític? Però també: com fer-s'ho per portar una política coherent de la Unió Europea en conjunt, és a dir, de la Comissió i dels Estats membres? No em vull fer exhaustiu en aquest estadi, però perme-

teu-me que doni algunes respostes en aquest sentit.

Un. El punt de partida del nostre partenariat hauria de ser el que es coneix com a *ownership* africà. Cal que fem els màxims esforços per respectar el lideratge de l'Àfrica quan intenta aportar solucions africanes als problemes del seu territori. Aquest respecte per l'*ownership* en tots els àmbits –inclòs el de la pau i la seguretat– exigirà una disciplina sostinguda i, potser, per a alguns, un canvi de mentalitat.

Dos. Creiem bàsicament en la necessitat d'un *diàleg polític* permanent, franc i sempre constructiu amb els nostres socis. Es tracta d'un principi fonamental basat en el respecte bàsic que es mereix tot interlocutor. Però també és una qüestió de sentit comú i d'interès mutu. A més, és la raó per la qual continuo defensant que es dugui a terme la segona Cimera Europa-Àfrica a Lisboa. Cinc anys després de la Cimera d'El Caire, ja és hora de dur el diàleg a un nivell més elevat.

Tres. Posar en marxa una *política coherent* de la Unió respecte de l'Àfrica, aquest és sens dubte un dels grans reptes actuals. Necessitem més que mai una única política en lloc de tenir-ne "vint-i-cinc més una". Necessitem també més coherència entre les polítiques internes de la Unió i la política de desenvolupament. Els compromisos acceptats pel Consell d'Afers Generals el mes passat per garantir una millor coherència per al desenvolupament són benvinguts en aquest context. Finalment, cal aspirar a una més gran coherència entre els diferents instruments de cooperació pel que fa a l'Àfrica. La Unió Europea ha d'adaptar la seva resposta a una Àfrica en evo-

lució i més unida, i crear veritables vincles operatius, passarelles viables entre els tres instruments de cooperació: l'Acord de Cotonou, els acords amb els països mediterranis i africans, i l'acord amb Sud-àfrica.

Senyores,
Senyors,

Els reptes a què ens enfrontem són enormes. Però ja no ens queden excuses per quedar-nos de braços creuats. Som la primera generació que podem mirar la pobresa extrema cara a cara i dir-li: "tenim diners, tenim medicaments, tenim coneixements científics". Però tenim la voluntat d'acabar d'una vegada amb la pobresa? Tot i que les xifres són alarmants, malgrat una sensibilització mai vista, el desenvolupament continua sent un tema *diffícil de vendre*: els països afectats són lluny de la nostra *selecta* mirada occidental, la sort que corren les poblacions víctimes ens sembla perdua des del començament.

La política de desenvolupament no es limita a una mobilització excepcional per recollir fons quan un tsunami colpeja brutalment el sud-est asiàtic.

La política de desenvolupament no és només una operació de caritat a gran escala, que es fa de tant en tant, quan ja no s'hi pot fer res més. Nelson Mandela ho va expressar de manera exemplar: "Eradicar la pobresa no és un gest de caritat, és un acte de justícia. És la protecció d'un dret humà fonamental, el dret a la dignitat i a una vida decent. Mentre existeixi la pobresa, no hi haurà una llibertat veritable".

Us agraeixo la vostra atenció.

Comissió Europea

La política de desenvolupament de la Unió Europea

Luxemburg: Oficina de Publicacions Oficials de les Comunitats Europees

2005 - 13 pàgines - 15 x 21 cm

ISBN original: 92-894-9963-X

Traducció i edició en català:

Representació de la Comissió Europea a Barcelona - Gener de 2006

ISBN: 92-79-01208-8

Per a més informació

Trobareu informació sobre la Unió Europea en totes les llengües oficials a internet a través del servidor Europa: <http://europa.eu.int>

Hi ha molts centres locals d'informació sobre la UE distribuïts per tot Europa. Per saber quin és el centre més proper a vosaltres, podeu consultar el web:

http://europa.eu.int/comm/relays/index_es.htm

EUROPEDIRECT és un servei que respon a les vostres preguntes sobre la Unió Europea. Podeu consultar-lo mitjançant el telèfon 00 800 6 7 8 9 10 11 (des de fora de la UE, a través del telèfon de pagament 00 32 2 299 96 96) o a internet: <http://europa.eu.int/europedirect>

Hi ha representacions de la Comissió Europea i oficines del Parlament Europeu a tots els països de la Unió Europea. També hi ha delegacions de la Comissió Europea a altres països del món.

Representacions de la Comissió Europea

Representació a Barcelona

Passeig de Gràcia, 90
E-08008 Barcelona
Tel. (34) 93 467 73 80
Fax (34) 93 467 73 81
burbar@cec.eu.int
<http://europa.eu.int/spain>

Representació a Espanya

Paseo de la Castellana, 46
E-28046 Madrid
Tel. (34) 91 423 80 00
Fax (34) 91 423 80 18
eu-es-docu@cec.eu.int
<http://europa.eu.int/spain>

Oficines del Parlament Europeu

Oficina a Barcelona

Passeig de Gràcia, 90
E-08008 Barcelona
Tel. (34) 93 272 20 44
Fax (34) 93 272 20 45
epbarcelona@europarl.eu.int
<http://www.europarl.es>

Oficina a Espanya

Paseo de la Castellana, 46
E- 28046 Madrid
Tel. (34) 91 436 47 47
Fax (34) 91 578 31 71
epmadrid@europarl.eu.int
<http://www.europarl.es>
<http://www.europarl.eu.int>

VENDES I SUBSCRIPCIONS

Les publicacions de l'Oficina de Publicacions Oficials de les Comunitats Europees es poden adquirir en diferents punts de venda d'arreu del món.

Per consultar quin és el punt de venda que més us convé, podeu visitar el web de l'Oficina de Publicacions Oficials de les Comunitats Europees (<http://publications.eu.int>) o ho podeu demanar per fax, al número (352) 29 29-42758.

Us podeu posar en contacte amb el punt de venda que us interessi i fer la comanda directament.